

De Basis der Orthodontie

door **Bernard Frank.**

De orthodontie beoogt de correctie der anomalieën in de tandstelling.

Bij de bestudeering van de tandstelling hebben we ons te richten naar de verhouding van de tanden tot de kaakbeenderen, en van deze laatste tot het hoofd.

Deze grondstelling, die *zoowel voor de normale tandstelling als voor de anomalieën* geldt, vormt de basis der orthodontie.

Daar niet in ieder speciaal geval van anomalie de diagnose aanstonds te stellen is, worden meestal afdrukken genomen en deze bestudeerd. 't Is mijn bedoeling er de aandacht op te vestigen, dat deze afdrukken ons alleen de onderlinge verhouding van de tanden ten opzichte van elkaar leeren kennen, niet die van de tanden tot de kaakbeenderen en van deze tot het hoofd. Deze laatste verhoudingen dienen we dus ook nog individueel te bepalen. Ik verwijs hier voor naar mijn voordracht over de systematische opstelling van het gebit (Dit Tijdschrift 2de Afl. Jaargang 1908).

De craniometrische transporteur en de daarbij behorende ontvanger stellen ons in staat, de kaakafdrukken in hun anatomische verhouding op te stellen ten opzichte van het G T vlak, dat den vasten schedel representeert.

Aldus opgesteld geven de afdrukken ons de gelegenheid alle gewenschte metingen te verrichten, en de verhouding

van de tanden tot de kaakbeenderen en tot het hoofd in cijfers te bepalen.

Systematisch uitgevoerde metingen en de conclusies die uit de verkregen cijfers van talrijke gevallen zijn te trekken, zullen veel tot de oplossing van het tandstellersvraagstuk kunnen bijdragen. Dat men langzamerhand gaat inzien dat het tandstellersvraagstuk, gelijk ik reeds vaker constateerde, langs *wetenschappelijken weg* opgelost moet worden, moge blijken uit de volgende mededeeling in het British Dental Journal van 1 October 1908:

„Het British Tandheekkundig genootschap heeft een commissie benoemd van drie leden, die zich zal belasten met een onderzoek naar openbaar gemaakte gegevens, in verband met alles wat er zoo al verricht is voor de individueele bepaling der tandbogen.”

Men is van meening dat wij de methoden der anthropologen moeten volgen, gebaseerd op de craniometrie, wat van groot nut zal zijn voor de vaststelling van een meer deugdelijke basis voor de orthodontie.

De commissie wenscht de volgende vragen beantwoord te zien:

„1°. In welke verhouding staat de lengte van den tandboog tot zijn breedte? Welke methode wordt toegepast? en welke punten komen daarbij in aanmerking?

„2°. Hoe verhouden zich de afmetingen der afzonderlijke tanden ten opzichte van den tandboog? welke is de methode om deze onderlinge verhouding te bepalen?

„3°. Hoe en ten opzichte van welk aanhoudingspunt bepaalt men de hoogte van het verhemelte?”

Hieraan kon m. i. zeer geschikt een vierde vraag toegevoegd worden, n.l. In welke verhouding staan de tanden tot de kaakbeenderen en tot 't hoofd?

We zien hierin een loffelijk streven van de British Dental Association, om (al zegt ze dat niet rechtstreeks) 't tandstellers vraagstuk tot nader oplossing te brengen, langs wetenschappelijken weg.

Uit de genoemde vragen blijkt duidelijk, dat bij onze Engelsche collega's het bewustzijn van een te kort aan anatomische kennis ontwaakt is.

Een uitbreiding van die kennis zal de orthodontie, zoowel als de prosthodontie ten goede komen. Met beide wordt hetzelfde doel beoogd: het stellen van de tanden in hun normale verhoudingen tot de kaakbeenderen en tot 't hoofd, om ze aan de normale functioneele en cosmetische eischen te doen beantwoorden.

Bij beide zal de anatomische opstelling der kaakafdrukken vele aanhoudings punten geven.
